

Koray Çalışkan

koray.caliskan@radikal.com.tr

Siz bir de Anter'leri düşünün. Anlamadığı bir dilde eğitime çalışılan, okumayı-yazmayı yıllarca öğrenemeyen.

İzmir'de İşçievleri diye bir semt vardır. Ben orada büyüdüm. 351 Sokak. İki sokak aşağı da bir ilkokula gidiyordum. Öğretmen çocuğuydum. Defterlerin ucu kirlenmez, siyah önlüğümün yakası temiz, örnek, sınıf başkanı vs. İşçi çocuklarının arasında bir memur çocuğu ne kadar elit olursa o kadar işte.

Mahallede işçiler, memurlar bir arada yaşırdı. Sütçünün eşğine karpuz kabukları ayrılır, motoguzilerin arkasına takılır, mahalle maçları ve savaşları yapılırdı. Her yer inşaat. Teller U şeklinde kıvrılır, paket lastiğinden göz çıkartan silahlar peydahlanırdı. Apartmanlar iki-üç katlı ve sıvasız olurdu. Olur da para gelir, bir kat çıkarız diye üst katların demir filizleri paslı ve ortada. Almancuların daha zengin görümlü, özenle yapılmış sıvalı binaları, bizim gri ve yoksul binalarımız ve Kürtlerin derme çatma dökük evleri... Yazları küfür öğrenme zamanı. Bizim hiç yemediğimiz, 1982'de bakkalarda satılmayan çikolataları, meşeleri ellerinde Almancular bize arada Almanca küfür öğretirlerdi. Kürtlerin dilini de anlamazdık, Almanca gibi. Ama o zaman 'Ertürk Korkunçgündem' zamanları. Merakımız olmazdı, küfretmeyi Kürtçe dahi olsa öğrenmek istemezdik. Aşlog falan demeye çalışırdık. O başka.

Okulda Kürtlerle beraberiz. Türkçeleri çok çok zayıf. Hele birinci sınıf falansa neredeyse hiç Türkçe yok. Şırnak'tan bahsetmiyorum, İzmir'i anlatıyorum. Çocuklar çok fena kalpsiz olabilirler. Biz öyleydik. Bir Anter vardı. Türkçesi çok kötü, iki kelimeyi bir araya getiremiyor. Denese de sert bir aksan. Öğretmenler itip kakıyor. Öğrenciler itip kakıyor. Eziliyor, büzülüyor, her gün yerle bir oluyor... Sonra onu en çok iten kakını dışarıda elbette yakalıyor. Sürekli sınıfta kaldığından daha büyüktü ve güçlü.

Anter'i bırakın. Ben de nefret ediyordum okuldan. Öğretmenimiz çok tatlı bir kadındı. Ama herkes onun gibi değil. İtilir kakılırdık. Zaman, az döven hocaya çocuğu gönderme zamanı.

Onca Türk'ün arasında her gün aşağılanan Kürt Anter'i anlıyorum. Onca Türk çocuk da aşağılanırdı. Hamza diye, herkesin korkulu rüyası bir hoca vardı. Şamarı kavi. Sırf onun yüzünden kaç kere okulu yok etmeyi düşlemiştim. Siz bir de Anter'leri düşünün. Anlamadığı bir dilde eğitime çalışılan, matematiği bırakın okumayı-yazmayı yıllarca öğrenemeyen. Onların öfkesini, itilip kakılmışlıktan kaynaklanan birikmiş gerilimi bir hayal edin.

Tabii canım. Söylemesi kolay. Kınaması daha da basit. Okullara saldıran PKK'yı kınıyorum. Hadi ben de söyleyeyim. Hatta hep beraber ve solo haykıralım. Terörizme lanet okuyalım. Mesele sipariş tepki değil mi, hemen arz edelim. Ancak bir şeyi unutmadan. Kürt çocuklara her gün kültürel şiddet uygularken, anadillerinde eğitim vermeyerek onları sınıf altı pozisyonlara iterken, sırf milli ihtiraslarımız yüzünden okulu kültürel asimilasyon aracı olarak kullanırken, o binaya öfkeyi elimizde körük bir güzel harlarken, hangi yüzle Anter'lerin bir gün büyüüp o binalara taş atmayacağından emin olabiliriz?

Hangi itilmiş kakılmış çocuk bir gün o okula bir taş da ben atayım demez? Bir de buradan bakalım meselelere. Okulun dışından, çocuğun örselenmiş kalbinden... Çünkü geleceğin bütün canileri bugün ezdiğimiz çocuklardır.